PRÒLETARIS DE TOTS ELS PAÏSOS UNIU-VOS!

treball

ÒRGAN CENTRAL DEL PARTIT SOCIALISTA UNIFICAT DE CATALUNYA

Número 486 | Barcelona, 20 al 26 de juny de 1977 | Preu: 15 pessetes

EL VOT DEL POBLE:

PSC-PSOE	860.754
PSUC	557.141
UCD	554.393
P. DEMOCRÀTIC	513.744

(Resultats totals definitius)

Confirmat el resultat de les eleccions

I ARA, L'AUTONOMIA

Autogovern i actualització de l'Estatut

Els resultats definitius de les eleccions al Congrés i al Senat, que els nostres lectors trobaran en aquestes pàgines, confirmen d'una manera ben clara, sense que ningú pugui dubtar-ne, la voluntat de tot el poble de Catalunya de construir una democràcia en la qual es reconegui l'autonomia de Catalunya, el dret del poble català a l'autogovern, a recuperar les seves institucions, configurades en l'Estatut de 1932, i a donar-se el nou Estatut que lliurement decideixi.

Aquest dret inalienable ha de ser reconegut no solament per a Catalunya, sinó també per a totes les altres nacionalitats d'Espanya i per a les regions que ho sol·licitin. Es confirma que no podrà haver-hi una democràcia de debò a Espanya sense l'autèntica germanor entre tots els seus pobles, germanor que demana el respecte als seus drets i a decidir els seus propis destins.

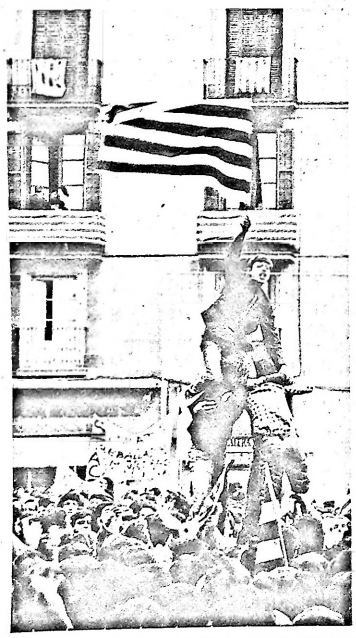

Un dret inalienable que cal conquerir a partir de l'esforç corresponsable de totes les forces polítiques democràtiques catalanes sense exclusions. Catalunya és de tots. Cal que tots els catalans siguem capaços de mantenir i reforçar la unitat per aconseguir l'autogovern. Cal que ens disposem a elaborar conjuntament, unitàriament, un projecte d'Estatut que actualitzi els principis generals del de 1932, d'acord amb la realitat i les necessitats de la Catalunya d'avui.

I cal fer-ho amb plena responsabilitat, fent front a qualsevol actitud aventurera o excloent i emprenet conjuntament i unitàriament el camí de la negociació.

Catalunya ha dit sí al canvi, sí a la democràcia, sí a l'Estatut. Ho ha dit massivament. Cal que les forces polítiques expressin amb la seva unitat llur voluntat de ser fidels al mandat inequívoc del poble. Ja que els problemes fonamentals d'Espanya de la solució dels quals depèn l'ésser o no ésser d'una Catalunya autonòmica, d'una Espanya democràtica, no es poden resoldre sense la unitat, sense un compromís de totes les forces polítiques i socials que, a casa nostra i en el conjunt de nacionalitats espanyoles, no volen tornar a la dictadura.

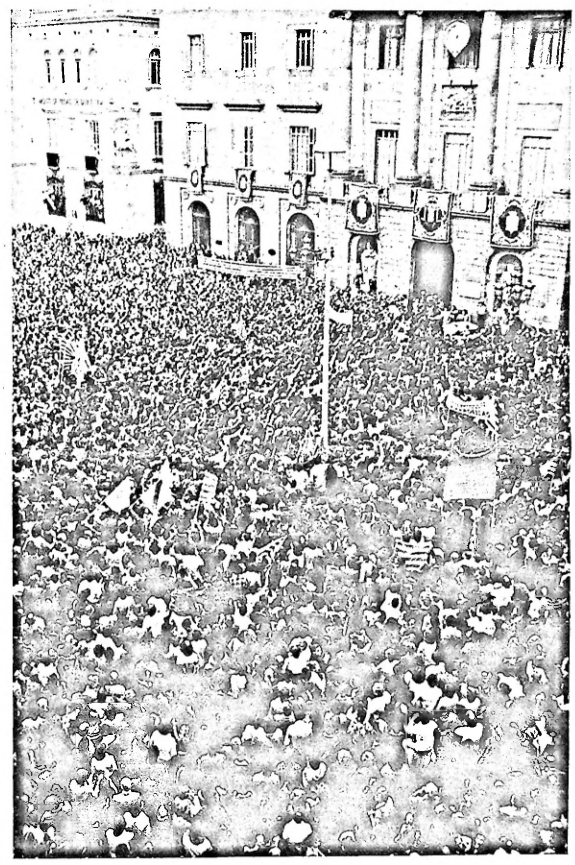

Vuit diputats comunistes

«Entrarem a les Corts amb les mans buides i en sortirem amb les mans buides». Això van prometre els candidats del PSUC. I aquest és un compromís ferm i responsable dels diputats del PSUC, dels vuit diputats comunistes elegits pel poble a les eleccions del 15 de juny. «Amb les mans buides», però no amb una actitud passiva i resignada sinó amb la voluntat inequívoca de contribuir a guanyar i consolidar plenament la democràcia, a resoldre la crisi econòmica, a defensar els interessos dels treballadors, dels oprimits, desheretats i marginats de la nostra societat, de tots els catalans.

Quan les Corts quedin constituïdes, els diputats del PSUC faran honor a la confiança que el poble ha dipositat en ells en votar-los, faran honor als compromisos d'actuació del programa electoral del partit dels comunistes catalans, que no era fet simplement per cobrir la campanya electoral, sinó per treballar després. Els diputats del PSUC proposaran a les Corts lleis que contribueixin a aixecar el país de la greu situació actual, lleis que garanteixin un pla d'actuació econòmica responsable, de sanejament, que permeti estimular les fonts de riquesa i, alhora, millorar les condicions de vida de les classes i capes més perjudicades, reviscolar l'agricultura i posar-la a l'altura que ha de tenir, ajudar la gent del camp, donar facilitats a les petites i mitjanes empreses. Proposaran, no cal dir-ho, l'amnistia total, el reconeixement de la legalitat a tots els partits, el dret a l'autodeterminació de les nacionalitats i regions d'Espanya. Els diputats del PSUC van a les Corts a contribuir a fer-ne unes Corts constituents i a prendre les mesures més urgents per resoldre aquelles coses la solució de les quals ja no pot esperar més. El poble, en votar-los, els ha conferit una mandat tàcit. El compliran.

Sabadell: "ciutat pilot"... del PSUC (pàgina 8)

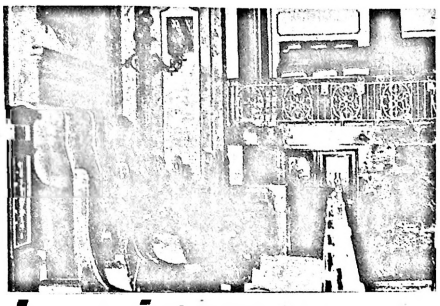

La primera tasca de les Corts

Els resultats de les eleccions al Congrés i al Senat palesen, ens sembla que prou clarament i ben segur que massa per a alguns, que el poble vol resoludament la democràcia. Si més no, aquesta és la primera conclusió que fins i tot el més miop dels observadors pot treure.

Però, ¿és possible que aquesta clara, rotunda i majoritària voluntat de democràcia, de llibertat, sigui compatible amb l'existència, encara, de gent a les presons pels anomenats «delictes polítics», amb el fet que ciutadans espanyols hagin estat obligats a marxar de la pàtria per tal de poder sortir de la presò on romanien per la seva actuació política? ¿Es pot concebre la democràcia sense que tots els partits polítics —tots, sense cap mena d'exclusió, de discriminació, de condició— siguin legals?

Ès clar que no. La victòria democràtica resta enterbolida per aquestes dues grans injustícies. La nova democràcia neix amb uns mancaments que, si no se superen ben aviat, entrebancaran el seu desenvolupament.

La pacífica convivència, el respecte mutu, la reconciliació, els drets per a tothom sóns indispensables per a la normalitat que cal a fi d'emprende el camí que ara tot just s'ha obert, per aixecar el país entre tots, per construir sòlidament l'edifici democràtic dels pobles d'Espanya. Això no pot ser sense l'amnistia —l'amnistia total i sense restriccions ni lletra menuda, no pas substitutius per sortir del pas, com fins ara— i sense la legalitat incondicional de tots els partits polítics.

L'actual situació és irregular. Homes i dones que poden exercir llurs drets polítics i cívics, que es poden associar legalment, que poden ser diputats o senadors, al costat d'homes i dones que han escollit el partit que han considerat que s'adiu amb la seva manera de pensar, peró que no pot ser legal; al costat, i això és ben dolorós, de dones i homes que estan a la presó o a l'exili, considerats com a delinqüents per les seves idees i per les seves accions polítiques.

Injust, irracional... i perillós. Incompatible, si més no, amb la democràcia. Una democràcia invàlida malament faria camí. Ès, doncs, urgent la promulgació de l'amnistia i una llei que arraconi l'absurda discriminació entre partits polítics legals i altres que no ho poden ser.

Aquesta és la primera tasca de les Corts elegides el 15 de juny.

treball

REDACTORS I CO.LABORADORS

Enric Vives (cap de redacció), Miquel Alzu, M. d'Amposta, Antoni B., Andreu Claret, Pere I. Fages, Joaquim G., Gabriel Jaraba, Antoni Lucchetti, Miquel Núñez, Ignasi Riera, Joan Samit, Joan Sanjuan, Albert Villa d'Odon. Corresponsals: Magda Ballester, Josep Quintanas, Enric de Gràcia, Toni Serra, J.M. Fargas, Carles Teixidor, E.J. Ricart, Manuel Luís. Confecció: Jaume Ribé. Fotografies: JC-JS, Enric Quintana.

Director: Joan Busquet

Una crisi que no admet espera

Pacte, compromís, el consens més ampli

Encara no s'han extingit els ecos de les eleccions del 15 de juny. No és pas estrany: quan escrivim aquestes ratlles, encara se'n desconeixen els resultats oficials. Espanya, és, no cal dir-ho, la desena potència industrial del món; però, pel que es veu, la computació dels vots és una cosa massa complexa perquè la tècnica pugui compensar la manca d'exercici en aquestes feines. Pot ser que trobem l'explicació, tanmateix, en una altra banda: En efecte, el retard resulta més que sospitós; tant, que es pot pensar que el govern vol guanyar temps per tal de reestructurar-se un cop resoltes les contradiccions que hi ha a la UCD i abans que es constitueixin formalment les noves Corts.

Ès lògic que el president Suàrez procedeixi a fer les consultes imprescindibles abans de formar govern. Fins i tot ens podríem felicitar pel fet —insòlit en un país que manca d'hàbits democràtics— que el senyor Suàrez rebi en el seu despatx oficial Santiago Carrillo o que el Rei i el propi president conversin amb Joan Reventós i altres dirigents socialistes catalans. Però no hem de confondre l'enciam amb l'aviram: una cosa és que Espanya es vagi adaptant als modes i formes d'una democràcia i una altra de molt diferent que es pretengui encobrir, emparant-se en els nous costums polítics, allò que ha estat consubstancial amb la dictadura franquista: el segrest del dret de tots els ciutadans a conèixer tot allò que els afecta.

Ès un signe dels temps. Temps encara confusos i contradictoris malgrat el dictat de les urnes. A Lleida, per exemple, el governador Mardones ha estat a punt de provocar, després de les eleccions, l'únic conflicte seriós de tot el procés electoral. I només l'actuació ferma i responsable de les forces democràtiques lleidatanes i del PSUC ha evitat, de moment, la tupinada. No és pas l'únic exemple.

Però, mentrestant, el país s'enfronta a problemes que no admeten espera. Hi ha, sobretot, el problema de la crisi econòmica. Una crisi la gravetat de la qual ningú no gosa ja negar. I hi ha el propòsit evident de la dreta —també de la que ha trobat en els «homes del centre» el seu camí d'expressió electoral i ara es disposa, amb companyia o sense, a administrar el seu relatiu triomf— d'engegar una política basada en l'estabilització, l'austeritat i el pacte social. Ès a dir, una política que permeti a la dreta carregar el fardell de la crisi damunt dels treballadors —congelant salaris—, damunt de les petites i mitjanes empreses —restringint crèdits— i damunt dels consumidors —desvalorant la pesseta; que intenti frenar el moviment obrer, representat ara a les institucions polítiques; que tracti, alhora, de fomentar la inversió de les multinacionals associades al gran capital monopolista autòcton. Una política que, en comptes de repartir les càrregues de manera progressiva, en base a una reforma fiscal adquada, redueixi indiscriminadament el consum de la població. I tot això amb la pretesa aprovació, tàcita o explícita, de les organitzacions sindicals... El perill és evident, i no només per a avui sinó per a l'esdevenidor: aquesta política no faria altra cosa que agreujar la crisi i impediria, amb tota probabilitat, la consolidació de la democràcia a Espanya.

Però després hi ha el problema d'elaborar una nova constitució que traduexi, en els nivells jurídico-institucionals, la voluntat democràtica expressada pel poble a les urnes. Podria esdevenir-se que la dreta centrista sucumbís a la temptació de limitar i retallar el procés constitucional que Espanya necessita per enterrar definitivament el franquisme i aïllar les forces del passat. Que es resistís a reconèixer i institucionalitzar l'exercici de tots els drets, que tractés de frenar l'exigència igualitària de les dones i els joves... Que pretengués fer un país a la seva pròpia mida sense comptar, en la mesura necessària, amb el país, és a dir, amb les grans moviments socials del nostre temps, fins ara sitemàticament rebutjats.

I hi ha també el problema de les autonomies de nacionalitats i regions, el problema, en el cas de Catalunya, de la recuperació dels principis i institucions de l'Estatut de 1932.

Aquests problemes i altres exigeixen una solució urgent, si de debò volem que aquest país recuperi plenament la normalitat democràtica. I aquesta solució no pot venir més que d'un calendari de reformes pactat, negociat, entre totes les forces socials. Un calendari que sigui expressió d'un autèntic compromís constitucional orientat a consolidar la democràcia. I que comprengui un pla de sanejament i de recuperació de l'autonomia que sigui un antídot efectiu contra la desocupació i la inflació, un instrument útil per resoldre la dramàtica situació del camp i de la petita i mitjana empresa.

Quan aquest país recupera a poc a poc pautes de comportament que semblaven oblidades, malgrat que no tothom s'avingui a admetre-les com a normals, els conceptes de pacte, de compromís i de consens, de negociació i d'unitat, són tan actuals o més que no en l'etapa de la dictadura. Perquè la democràcia a Espanya és encara massa fràgil i els grans problemes són una amenaça permanent per al país. Resoldre aquests grans problemes no és pas fàcil, però sense el compromís i el consens, sense el pacte responsable entre tots els qui volen de veritat canviar les coses, no hi ha solució possible.

El president Suàrez podrà guanyar uns dies amb el recompte lent i exasperant dels vots. Uns dies que li permetin de conformar un govern caparç de fer front a les dificultats econòmiques, socials i polítiques del país, abans de la constitució de les Cortes elegides el 15 de juny. Però el retard no servirà de res si el futur govern, qualsevol que sigui la seva configuració, no parteix del principi que Espanya no és ja, ja no pot ser mai més, un vedat particular d'uns pocs i sí un país de tothom on els treballadors, els desheretats, els marginats també compten.

PERE VALLÈS

EL DIT A L'ULL — per Ignasi Riera

Els altres senadors

—¿?

—No sé com ho veieu, jove. Però us he de confessar que tot això em desconcerta, no me'n sé avenir...

—¿?

—Llegiu, llegiu el Fabra: el senat era, hauria de ser, una assemblea de patricis, gent venerable, gent de calers, els pares de la Pàtria, els inventors del «llur», de l'«àdhuc» i de l'«ensems», senyorassos, amb totes les lletres, i vet aquí que...

—¿?

—Sí, si descomptem el Maurici Serrahima, la majoria de senadors que el Rei ha designat són dels meus: gent vinculada al poder bancari, senyorassos d'Alianza Popular, anti-comunistes com Déu mana; els altres, però...

—¿?

—Això, rai! De bona gent, sí que ho són. Però voleu dir que ens sabran defensar, els milionaris? Som l'escuma de Catalunya, els cognoms més catalans, els nostres rebesavis ja fabricaven samarretes, el meu avi havia electrificat la conca del Llobregat, jo mateix vaig esquitxar duros dels bons per coronar la Mare de Déu de Montserrat: és a dir, no solament som catalans..., som Catalunya!

—¿?

—Que no ho veieu que és una aberració, això dels altres catalans? I les paraulotes que escriu, aquest Candel: vergonya de Catalunya, si obre la boca a Madrid, i apa, a escampar les notres petites misèries, a parlar dels suburbis com si fos un tema digne d'un senat, o a explicar que el van apallissar, i de valent, fa quatre dies perquè deia que el carrilet produïa morts. (No sé quins: ningú de casa no hi ha mort, sota les rodes del carrilet de Montjuïc!) Això és el que hem d'ensenyar a Madrid? Que voleu dir que la saben la programació del Liceu, i els batecs de la Borsa? Mare de Déu, com patirem...

—¿?

—Sí, ja ho sé que és advocat. I això me'l fa, d'entrada, més simpàtic, el Benet. Però, noi: en lloc de fer Catalunya, vinga a fer «assemblea» de Catalunya; i en lloc d'escriure sobre la nostra gent de barret de copa, vinga a historiar sobre el moviment obrer a mitjan segle XIX. (I l'altre que treballa amb ell, m'han dit, de bona font, que és un capellà que de l'anarquisme ho sap tot: quina perla!) I fins i tot, els joves ja ni ho recordeu, va voler enterbolir la imatge del nostre Joan Maragall, un senyor de Sant Gervasi, dient que a la Setmana Tràgica els bons no eren els nostres, de bracet amb l'exèrcit i la jerarquia...

—¿?

—Sí, Alexandre Cirici tot un títol. A què treu cap recordar, novel.lada o no, la indesitjable República? O fer el pam a pam de Barcelona, sense recordar-nos a nosaltres, els veritables patricis? En Cirici, noi, s'ha malmès: no entén que l'estètica veritable és l'estètica fèrria de la Banca, dels Consells d'Administració. Aquests judicis que emet a «Serra d'Or», fixant-se en el caràcter reaccionari o no, popular-txero o no, de l'obra d'art, no me'l fa gens recomanable, aquest home... I, a més, és socialista: per acabar-ho d'adobar! Si Torras i Bagés tornés, es fondria de vergonya.

—¿?

—Quin consol: el Xirinacs! La gent que no hi té res a perdre, jove, sempre és perillosa. I el que més m'emprenya és que els qui ens haurien hagut de representar, ara és l'hora!, se'ls hagin endut a Moscou.

Eleccions, resultats definitius

A Barcelona, més del 20 per cent

Tretze mil vots més dels que indicaven els resultats provisionals ha obtingut el PSUC a la circumscripció de Barcelona, segons les dades relatives a les eleccions del 15 de juny, conegudes poc abans de tancar aquest número de TREBALL. La diferència de vots fa que el percentatge global del PSUC a Barcelona vagi del 18,8 al 20,176 per cent dels vots. Una dada que confirma el notable èxit del partit dels comunistes de Catalunya, que es situa així com la segona força electoral i el primer partit, quant a nombre de vots, a tot Catalunya.

UCD FRENA LES PROCLAMACIONS

Els resultats són ja definitius, malgrat que resti pendent la comprovació, instada per la UCD, dels trenta mil vots més. En efecte, el retard en la proclamació dels candidats i senadors elegits no modificarà el resultat, ja que la UCD necessitaria 8.941 vots addicionals per obtenir l'escó 33, atribuït al Pacte Democràtic. Aquesta actitud de la UCD ha motivat un escrit de protesta dels altres partits i coalicions en el qual s'assenyala que un nou recompte «no pot tenir cap altre fi que dilatar, mitjançant una argúcia processal (...) l'acte de proclamació de candidats» i on es denuncia el trencament, per part d'UCD, del compromís verbal establert per totes les candidatures en el sentit de no impugnar els resultats oficials si aquests coincidian bàsicament amb les dades pròpies de les candidatures. «Aquest acord —assenyala la nota— no va arribar a materializar-se per escrit per la rotunda negativa del representant de Unión del Centro Democrático».

ARDIACA NO HA ESTAT ELEGIT

A les altres circumscripcions no hi ha hagut problemes de darrera hora, però els resultats definitius, que coincideixen essencialment amb els que ja avançàvem en el número anterior de TREBALL, no confirmen l'elecció de Pere Ardiaca com a diputat per Lleida. Per això, els diputats comunistes definitivament elegits són Gregori López Raimundo, Antoni Gutiérrez Díaz, Cipriano Garcia, Jordi Solé-Tura, Joan Ramos, Josep Maria Riera i Maria Dolors Calvet, per Barcelona, i Josep Solé Barberà, per Tarragona.

Pel que fa al Senat, es confirma plenament el triomf de «L'Entesa dels Catalans» a les quatre circumscripcions, triomf que suposa un autèntic plebiscit a favor de l'autonomia per a Catalunya, que l'Entesa interpreta com una tasca unitària sense exclusions, segons es desprèn de la nota que el lector trobarà en aquesta mateixa pàgina.

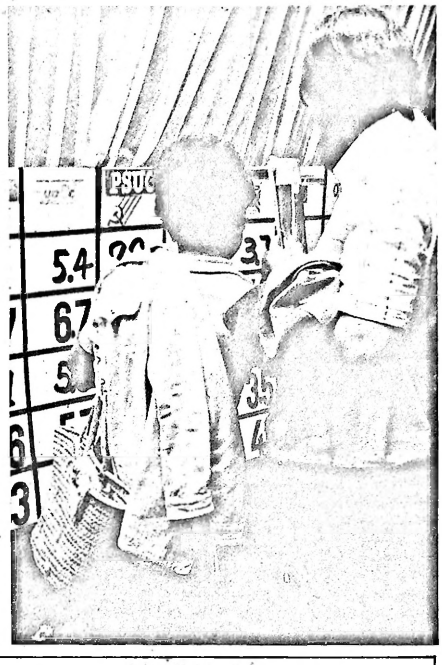

Elegida la Permanent

L'Entesa resta oberta

Oferim als nostres lectors el comunicat que l'Entesa dels Catalans ha fet públic després de la reunió que van tenir els senadors elegits d'aquesta candidatura, amb representants dels partits que li han prestat suport, reunió que es va fer el dia 23:

«Per primera vegada després de les eleccions s'ha reunit la comissió plenària de l'Entesa dels Catalans, constituïda pels senadors elegits d'aquesta candidatura juntament amb els representants dels partits que li han donat suport (Martí Torrent, d'Estat Català; Concepció Farré, d'Esquerra Republicana; Raimon Obiols i Carles Cigarran, de Socialistes de Catalunya, i Antoni Gutiérrez i Xavier Folch, del PSUC).

Els reunits han discutit la situació política i han pres una sèrie d'acords per assegurar la continuïtat de L'Entesa del Catalans. Han elegit una comissió permanent integrada per un senador de cada circumscripció (Josep Benet per Barcelona, Pere Portabella per Girona, Felip Solé per Lleida i Josep Subirats per Tarragona) i per un representant de cada partit polític. La Comissió Permanent ha rebut l'encàrrec de crear una oficina tècnica que garanteixi els serveis indispensables per a la tasca dels senadors elegits.

Els reunits han refermat una vegada més, tal com ho havien fet repetidament abans de les eleccions, el caràcter obert de l'Entesa dels Catalans i han acordat adreçar-se públicament als altres senadors catalans elegits oferint-los la possibilitat d'incorporar-se a l'Entesa.

El reunits protesten enèrgicament per la discriminació exercida contra Josep Lluís Pons Llobet i altres presos polítics catalans i insisteixen en la necessitat del seu immediat alliberament».

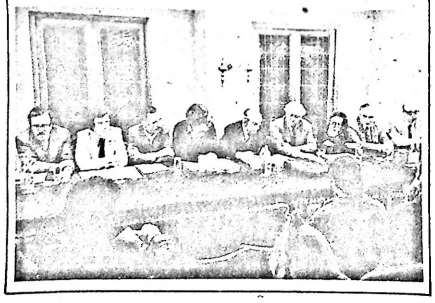

A tot Catalunya

PSUC: 557.141 VOTS

D'acord amb les dades definitives, el PSUC ha obtingut a tot Catalunya 557.141 vots, repartits entre les quatre circunscripcions.

BARCELONA

Els resultats definitius a la circumscripció de Barcelona són els següents:

CONGRÈS DE DIPUTATS

PARTITS O COALICIONS	VOTS	PERCEN.	ESCONS
P.S.C.-P.S.O.E.	712.272	30,682%	11
P.S.U.C.	468.370	20,176%	7
P.D.C.	363.897	15,676%	6
U.C.D.	354.957	15,290%	5
U.D.C.C.	127.467	5,491%	2
E.C.	112.410	4,842%	1
A.P.	74.955	3,229%	1
P.S.P.C.	37.108	1,5%	0
F.U.T.	13.526	0,5%	0
C.U.P.S.	12.111	0,5%	
C.T.B.	9.992	0,4%	
LLIGA-P.L.C.	9.182	0,3%	0
D.S.C.C.	9.142	0,3%	0
Alianza N. 18 julio	8.874	0,3%	0
A.S.D.	8.713	0,3%	0
R.S.C.	7.888	0,3%	0
Falange (Autèntica)	6.378	0,2%	0
P. Proverista	4.111	0,1%	0

SENAT

—Josep Benet (Entesa dels Catalans), 1.325.369 vots.
—Francisco Candel (Entesa dels Catalans), 1.260.695 vots.
—Alexandre Cirici (Entesa dels Catalans), 1.195.388 vots.
—Lluís Maria Xirinacs (Independent), 549.013 vots.
—José Maria Pí Sunyer (Democràcia i Catalunya), 361.379 vots.
—Eduardo Tarragona (Independent), 354.508 vots.

TARRAGONA

Els resultats definitius a la circumscripció de Tarragona són els següents:

Electors	332.098	
Votants	256.218	(77,14%)

CONGRÈS

PARTITS O COALICIONS	VOTS	ESCONS
U.C.D.	69.014	2
P.S.C.-P.S.O.E.	59.926	1
P.S.U.C.	41.345	1
Pacte Democràtic	37.146	1

Els diputats elegits són Juan Sabater, Josep Vidal (Pep Jai), Josep Solé Barberà, Josep Sendra i Antonio Faura.

SENAT

—Josep Anton Baixeras: 127.792 vots.
—Carles Martí: 123.377 vots.
—Josep Subirats: 120.779 vots.
— Emilio Casals: 70.222 vots.

LLEIDA

A Lleida, les dades definitives per al Congrés són les següents:

PARTITS O COALICIONS	VOTS	ESCONS
P.S.U.C.	22.680	
A.P.	10.067	
D.C.	17.582	
P.S.C.-P.S.O.E.	27.809	1
P.D.C.	45.428	2
E.C.	14.128	
U.C.D.	45.191	1
F.U.T.	1.296	
R.S.C.	1.287	

GIRONA

CONGRÈS DE DIPUTATS, resultats definitius

PARTITS O COALICIONS	VOTS	PERCEN.	ESCONS
P.D.C.	67.275	27,1%	2
P.S.C.-P.S.O.E.	60.747	24,15%	1
U.C.D.	45.231	18,33%	1
P.S.U.C.	24.746	10,82%	
U.D.C.C.	13.331	5,46%	
LLIGA-P.L.C.	10.906	4,42%	
A.P.	7.953	3,18%	
Independents	6.411	2,60%	
E.C.	6.178	2,47%	
U.Socialista	1.673	0,67%	
F.U.T.	1.389	0,67%	

SENAT

—Jaume Sobrequés (Entesa dels Catalans), 108.568 vots.
—Salvador Sunyer (Entesa dels Catalans), 107.519 vots.
—Pere Portabella (Entesa dels Catalans), 103.842 vots.
—Francesc Ferrer (Democràcia i Catalunya), 71.389 vots.
—Joaquim Genovès (Democràcia i Catalunya), 64.391 vots.
Teresa Jové, viuda Pallach (Democràcia i Catalunya), 58.189 vots.

Antoni Gutiérrez Díaz, diputat comunista

"Els grans pr demanen la

"Les eleccions han estat l'expressió inequívoca del rebuig total, per part del poble de Catalunya, de les formulacions neofranquistes. A Catalunya, més enllà, a tot Espanya, el poble ha dit no al franquisme, no al neofranquisme, sí al canvi, sí a la democràcia. Però, i no podia pas ser d'una altra manera, en el marc concret del Principat el rebuig al neofranquisme ha pres una expressió positiva en l'èxit plebiscitari conjunt de l'exigència de la llibertat, de l'amnistia i de l'Estatut d'Autonomia." *Antoni Gutiérrez Díaz, diputat comunista per Barcelona, valora així el resultat de les eleccions del 15 de juny.*

UN ÈXIT PRECEDIT D'UN ALTRE GRAN TRIOMF

El "Guti" —enraonar pausat, gest nerviós— torna enrere en el temps: "Aquest èxit ve precedit per un altre gran triomf: haver aconseguit aquestes eleccions." I recorda que des del vot massiu de les Corts franquistes a favor de la Llei de Reforma fins al 15 de juny s'ha lliurat "una gran batalla polític que ha menat a eixamplar progressivament l'espai de llibertat en el qual anaven a fer-se les eleccions". Una batalla entre les forces democràtiques i els sectors que havien retingut el poder durant l'època franquista i que, temorosos davant de les urnes, feien servir la provocació com una arma fonamental per "crear una situació de desordre i de caos que justifiqués mesures de repressió que fessin impossible la consulta electoral".

Aquest és el primer èxit que cal subratllar: "La gran batalla per aconseguir unes eleccions com més lliures millor, per evitar que el poble fos arrossegat per la provocació cap a la violència, és a dir, per fer que el poble aparegués com el gran protagonista de l'ordre democràtic, es projecta cap al futur com un element que prefigura la seguretat que, després de les eleccions, sabrem administrar-ne serenament el resultat."

EL TRIOMF DE "L'ENTESA"

—¿Quina opinió et mereix el triomf de "L'Entesa"?

—Crec que és l'expressió més clara de la voluntat unànime del poble català en l'exigència de la llibertat, l'amnistia i l'Estatut d'Autonomia. Poques hores abans de la consulta electoral, la candidatura al Senat de "L'Entesa dels Catalans" convocava una conferència de premsa en la qual, un cop més, recordava el seu caràcter obert, unitari i sense exclusions i invitava totes les forces polítiques democràtiques de Catalunya a renegociar la composició personal de la candidatura, no pas per assegurar el triomf, sinó per ratificar la seva voluntat unitària. El resultat posterior dóna més força a l'autenticitat d'aquesta invitació. Invitació que no restava tancada pel resultat de l'escrutini, sinó que avui cobra una nova significació amb el coneixement dels resultats.

UN EXIT DEL PSUC

—Alguns observadors han mostrat la seva estranyesa per l'ampli suport popular aconseguit per la coalició socialista i pel PSUC. ¿Com avalues la votació obtinguda per Partit?

—Sense petulància, però alhora amb sentit de la realitat, cal dir que les eleccions han demostrat l'àmplia confiança que el poble de Catalunya atorga als comunistes catalans. El Partit Socialista Unificat de Catalunya, el partit dels comunistes catalans, sense argúcies de cap mena, posant l'èmfasi principal en la seva campanya, en el seu caràcter inequívoc de partit comunista, l'únic partit que s'ha presentat a les eleccions com a tal —la resta de participants ho ha fet en forma de coalicions—, l'únic partit que ha col.locat en el seu emblema la falç i el martell junt amb la bandera de Catalunya, ha aconseguit ser, com a partit, el que ha assolit un nombre més gran de vots a Catalunya. Aquest fet e fa sentir la satisfacció de const tar que el poble ha comprès nostra coherència, mantingu durant tots aquests quaran anys d'existència —la major viscuts en la clandestinitat—, q els treballadors de Catalunya els sectors populars, en u gran proporció, han confiat l'expressió que hem fet servir final de la nostra campanya ela toral: votar comunista és vo honestedat, és votar democ cia. Alhora, aquesta confian ens fa sentir més responsables, és possible, davant del poble Catalunya, davant dels treball dors, per als quals hem vingut clamant amb insistència un pai en els llocs on s'han de pr dre les decisions polítiques, e nòmiques i socials que els af ten.

"CATALUNYA ÉS DE TOTS"

—Un dels grans eixos al volta dels quals el PSUC ha fet la ca panya electoral es podria defi per l'slògan: "Catalunya és tots"...

—En efecte, davant de posicio que semblaven intentar monop litzar la idea de Catalunya, n saltres hem reclamat que Cata nya era de tothom. Avui, despr del nostre èxit electoral inco testable, aquesta afirmació manté al centre de la nostra ac vitat política. Catalunya és tots, dels catalans nascuts a Ca lunya i dels catalans vinguts Catalunya. I aquesta Catalun de tots és, a més a més, una C talunya corresponsableme compromesa amb tots els pr blemes d'Espanya, amb els pr

"La solució dels problem passa per la corresponsabi lització de totes les force polítiques amb autèntic base social"

Davant la crisi dels ajuntaments

Eleccions municipals

La crisi municipal, viva però larvada, s'ha aguditzat l'endemà de les eleccions. En alguns ajuntaments, especialment en aquells on és més evident la presència de sectors franquistes, guanya ja notable gravetat. Es tracta d'un fenomen que tendeix a generalitzar-se, especialment a Catalunya, on la força de l'esquerra és més gran que a d'altres nacionalitats i regions d'Espanya. En alguns pobles i ciutats (Tiana, el Prat, Sant Boi, Tarragona...) han dimitit, totalment o parcialment, les autoritats municipals; en d'altres, alcaldes i regidors han abandonat de fet la gestió municipal; a tots, prenen més força les justes demandes de veïns i ciutadans, farts de tanta incúria i irresponsabilitat.

La crisi municipal esdevé així un dels principals problemes d'aquest país. Un dels problemes, a més a més, que presenta més grans dificultats de solució. La corrupció, la manca d'autonomia funcional, l'estat ruïnós de les hisendes locals, constitueixen, entre altres factors, una pesada càrrega heretada del franquisme que condiciona greument el futur dels municipis. Però no solament això: la solució de la crisi municipal no es pot veure al marge d'un procés constituent que serà difícil i complex i la culminació del qual no es pot preveure amb la urgència que aquest i altres problemes exigirien. En efecte, la solució de la crisi dels ajuntaments de Catalunya demana una constitució democràtica i el restabliment dels principis i institucions configurats en l'Estatut de 1932 i, amb això, una llei d'administració local i totes les mesures i disposicions legals que convinguin per posar remei a l'actual estat de coses.

Hem dit altres vegades que la tasca política del moment consisteix en consolidar la democràcia i que per a això cal evitar els factors de desestabilització política. Doncs bé, ara és fonamental impedir que la crisi municipal es converteixi en un d'aquests factors de desestabilització. Cal evitar l'agudització de la crisi. Fóra tan perillós un rosari de dimissions en cadena que deixés a pobles i ciutats un buit de poder com la pretensió d'omplir aquest buit immediatament d'acord amb el resultat de les eleccions. Un mínim sentit de la realitat i de la responsabilitat obliga les forces democràtiques vencedores el 15 de juny a saber esperar que es donin a tot Espanya les condicions necessàries per convertir aquesta gran victòria en poder polític efectiu a tots els nivells i també a nivell municipal.

Per això la cosa més urgent de totes per resoldre la crisi municipal és la convocatòria d'eleccions municipals que donin als veïns de pobles i ciutats la possibilitat de portar als ajuntaments els homes i dones de la seva confiança, els partits i coalicions que creguin que defensaran millor els seus interessos. No és pas fàcil: unes eleccions municipals plenament democràtiques exigirien unes normes electorals democràtiques que precisarien l'aprovació de les Corts. Però no és pas impossible: la mateixa llei de 1975 que regula les eleccions als municipis, actualment vigent, podria ser modificada per decret de manera que pogués ser acceptada per totes les forces polítiques com un instrument provisional mentrestant no culmini el procés constituent.

Aquesta és, sens dubte, la via més raonable per començar a resoldre els ingents problemes que la dictadura ha acumulat als municipis i, alhora, la millor vacuna davant de les temptatives desestabilitzadores.

Mentre aquestes eleccions no arriben, els perills que la situació es podreixi són cada cop més grans. I difícilment aquests perills poden ser esquivats per organismes gestors formats pels partits polítics amb el consens de les agrupacions o entitats veïnals i ciutadanes. No és pas aquest el paper que correspon als partits ni aquests disposarien d'autèntics instruments de gestió, més enllà del seu esforç i de la seva honestedat. En alguns casos podria ser aconsellable, però, la creació de comissions provisionals de control formades per les forces polítiques democràtiques locals, sense exclusions, que negociessin amb les autoritats municipals i "provincials" l'adopció de mesures d'urgència o la retirada de projectes greument lesius per als interessos populars i ciutadans. En algunes ciutats de Catalunya ja s'han fet passes en aquesta direcció i aquestes passes es poden considerar positives. Però tot això provisionalment, fins que no se celebrin les eleccions municipals, que són l'objectiu fonamental, l'instrument imprescindible per crear condicions favorables a la solució de la crisi.

Una crisi que —insistim— ha de ser resolta amb realisme, d'acord amb el desig majoritari del poble expressat lliurement i atenent sempre la complexitat del procés polític i la correlació de forces que aquest procés expressa, més enllà de l'àmbit estrictament municipal.

J. BUSQUET

oblemes
unitat"

blemes específics de les diverses regions i nacionalitats que configuren l'Estat espanyol. I aquesta Catalunya de tots ha dit amb força, continua dient avui: "Volem l'Estatut".

"ELS GRANS PROBLEMES NO PODEN SER RESOLTS SENSE LA UNITAT"

—El PSUC ha estat, durant tot el període franquista, un dels partits, si no el que més, que ha contribuït a la unitat de totes les forces de l'oposició democràtica. A partir de les eleccions, ¿cal la unitat?

—Sí que cal, perquè considerem que els grans problemes que hem heretat del franquisme no es poden resoldre sense la unitat. Hem estat unitaris i som unitaris, sense dissimular les diferències, els conflictes de classe ni la necessitat d'enfrontar opcions diferents davant dels problemes concrets. Però en aquesta hora solemne del traspàs de les estructures econòmiques, polítiques i socials heretades del franquisme a la nova estructuració d'una societat democràtica i progressista, la unitat a Catalunya, la unitat de totes les forces que estan per obrir un procés constituent, continua sent un objectiu capital que no entra en contradicció amb la lluita per les diferents opcions, és a dir, pel contingut de la democràcia i de l'autonomia que reclamem, sinó que, al contrari, és l'únic camí per aconseguir fer avançar la democràcia a Espanya, l'autonomia a Catalunya, en una línia d'autèntic progrés. Aquesta invocació a la unitat sorgeix de la convicció que, per damunt de la simple valoració dels resultats electorals, els problemes fonamentals dels quals depèn l'ésser o no ésser d'una Catalunya autonòmica, d'una Espanya democràtica, no es poden resoldre amb coalicions aparentment majoritàries, sinó que exigeixen reconèixer que la solució passa per la corresponsabilització de totes les forces polítiques amb autèntica base social.

—Quins són els grans problemes del moment?

—Per als comunistes catalans els grans problemes són: Afrontar conjuntament la crisi econòmica per trobar-hi una sortida progressista, obrir un autèntic procés constituent a nivell de tot l'Estat espanyol i configurar, com a objectiu irrenunciable en aquest procés constituent, la recuperació de l'autogovern autonòmic de Catalunya, concebut com un objectiu de les forces polítiques catalanes i sobre el qual correspon pronunciar-se, en primer lloc, al poble de Catalunya.

LA SOLUCIÓ DE LA CRISI ECONÒMICA

—Has parlat de la necessitat de fer front a la greu crisi econòmica i ho has fet en primer lloc. ¿És aquest el gran problema del moment?

—L'agudesa dels problemes polítics i el caràcter mateix que ha envoltat la campanya electoral han col.locat, en alguns moments, en un segon pla el gran problema de la crisi econòmica. La desocupació, la inflació, la pèrdua accelerada del poder adquisitiu de les classes treballadores i del poble en general, la situació de la balança de pagaments, la greu descapitalització del camp, el seu progressiu envellIment, la manca de mitjans que facin digna la vida rural, l'amenaça permanent de crisi per als petits i mitjans empresaris i per als petits comerciants, han estat sovint oblidats. Avui, tanmateix, cal col.locar en primer pla aquests problemes i, unitàriament, elaborar una política econòmica al servei del poble; d'altra manera, la crisi econòmica podria fer impossible l'estabilització del procés polític cap a la consecució i la consolidació de la democràcia.

"Catalunya és de tots. I aquesta Catalunya ho ha dit: Volem l'Estatut"

LA NECESSITAT D'UN PROCÉS CONSTITUENT

—I el procés constituent?

—La consolidació i consecució de la democràcia passa també per la unitat de totes les forces catalanes amb les forces espanyoles que estan a favor d'obrir un procés constituent que impliqui el respecte dels drets humans, la promulgació immediata d'una llei d'amnistia, la legalització de tots els partits i la normalització de la vida sindical, que exigeixi una llei que doni plena plena personalitat jurídica als joves i estableixi la majoria d'edat als divuit anys a tots els efectes, una modificació immediata en el terreny jurídic i laboral que acabi amb la discriminació de les dones; l'elaboració en fi, d'una constitució oberta que permeti aquelles transformacions en la societat que, lliurement, siguin expressades d'una manera majoritària pel poble.

L'AUTOGOVERN DE CATALUNYA

—Quina dimensió té la unitat democràtica en la perspectiva de la constitució de l'autogovern de Catalunya?

—Aquest és avui el problema capital i específic de totes les forces polítiques democràtiques, i només amb la corresponsabilització de totes elles és possible arribar amb celeritat en aquest objectiu pel qual s'ha expressat clarissimament el poble de Catalunya. El contingut social del nostre Estatut, la correlació de forces que definirà la direcció definitiva del país, s'expressaran novament en la convocatòria del poble de Catalunya a pronunciar-se lliurement davant dels seus propis problemes. Però, perquè això sigui possible, ningú no s'ha d'atribuir, a partir d'allò que han estat aquestes eleccions, l'exclusivitat en la iniciativa de la definició estratègica que ha de configurar el procés."Catalunya és de tots", "Volem l'Estatut". Per a nosaltres, els comunistes catalans aquesta expressió: "Volem l'Estatut", significa, fonamentalment, al marge de les concreciones específiques que la negociació vagi aconsellant, la consecució immediata d'autogovern per a Catalunya, l'elaboració conjunta, unitària i oberta d'un projecte d'Estatut que actualitzi els principis generals de l'Estatut de 1932, i la corresponsabilització explícita, a través de la consulta popular, del suport del poble en aquest projecte. A aquests dos grans objectius, autogovern i actualització de l'Estatut, el Partit Socialista Unificat de Catalunya està disposat a prestar la seva entera col.laboració com una força política fonamental en la vida catalana, juntament amb totes les altres forces polítiques i socials. Considerem que, després de l'èxit electoral inqüestionable que representa la suma de tots els vots aconseguits per aquelles coalicions o aquells partits que hem inclòs d'una manera inequívoca la reivindicació de l'Estatut en els nostres programes, estem obligats a enfrontar-nos amb plena responsabilitat a qualsevol actitud aventurerista o excloent i a emprendre conjuntament i unitàriament el camí de la negociació.

"El poble ha dit 'no' al franquisme, 'sí' al canvi i a la democràcia"

Àngel Rozas
Resoldre la crisi

Angel Rozas, obrer de la construcció, membre fundador de les Comissions Obreres a Catalunya i de la DECO (Delegació Exterior de CCOO), ha visitat la redacció de TREBALL i ho hem aprofitat per recollir les seves impressions sobre els resultats de les eleccions.

—Em sembla que podem estar contents. S'ha provat l'esforç i justesa de la nostra línia política, però ens resta molt camí per recórrer i això es reflecteix en zones on haurfem d'obtenir percentatges més elevats. És clar que també cal tenir en compte la propaganda anticomunista d'aquests anys, i que la gent està cohibida, fins i tot alguns sectors de l'avantguarda. La propaganda incideix en la gent normal. D'altra banda, l'aurèola de Suàrez ha estat un factor important. En algunes zones s'haurien d'haver tocat els seus problemes a temps, com són els casos de la defensa dels drets nacionals d'Euskadi i Galiza. Mira, el PNV ha capitalitzat un esforç que, a la meva manera de veure, no s'ha guanyat. Allà ha succeït a l'inrevés que a Catalunya. També és important valorar la derrota de les forces més reaccionàries i el triomf de les opcions democràtiques.

—Com veus la formació de govern? Creus que hi hauria d'haver els socialistes?

—El moment és molt greu. El nou govern haurà de fer servir tots els recursos. No sortirem de la crisi si no és amb el suport i l'ajut de tothom, la qual cosa vol dir participació de tothom a tots els nivells. Penso que si els socialistes són capaços d'imposar el que han promès podrien formar part d'un govern, que forçosament seria de transició, perquè la problemàtica cremarà molta gent. Penso que els socialistes, tenint en compte les necessitats de la classe obrera, si més no podrien donar solució a les coses més urgents. Si, en canvi, s'avenen a allò que representa el Centro Democrático, la classe obrera no es veurà afavorida i els socialistes en sortirien molt mal parats.

—Esperaves aquests resultats comunistes a Catalunya?

—El cert és que no esperava més del 10 per cent. Catalunya ha superat totes les meves esperances, especialment Barcelona. Però a la resta d'Espanya el resultat ha estat baix.

—De quina manera es reflectirà la nova correlació de forces, a Barcelona, cara a unes properes eleccions municipals?

—Hi ha la base per fer una seriosa democratització a fons. Avui encara hi ha els qui hi han estat sempre, malgrat que alguns hagin canviat de criteri. Les eleccions municipals han de suposar un gran esforç i no solament entre socialistes i comunistes sinó entre totes les forces democràtiques.

—De l'aclaparador triomf de la candidatura al Senat Entesa del Catalans, que ens en dius?

—Penso que el percentatge respon al context global. A Josep Benet el conec dels anys 50, quan feia xerrades a l'església del Bon Pastor, d'amagatotis. Al Candel també el conec de quan va començar a escriure, i al Cirici l'he conegut a través de la campanya electoral. Penso que són tres persones molt adequades per a la tasca que els espera. I molt representatives dels diferents sectors.

A.B.

Lleida: un recompte exasperant
Ardiaca: l'escó en l'aire

LLEIDA. (Corresponsal).— A l'hora de tancar aquest número la Junta Electoral Provincial de Lleida encara està fent el recompte de vots. Resta, per tant, en l'aire si el candidat del PSUC Pere Ardiaca serà o no diputat. En aquest recompte estan presents els principals partits polítics que han intervingut en les eleccions i, d'una manera especial, el PSUC, amb una sèrie d'equips que es van rellevant periòdicament.

Podem afirmar que a Lleida les eleccions encara no s'han acabat i que les forces polítiques estan molt pendents del resultat final. En tot això destaca l'actitud no gens clara del governador civil, senyor Lluís Mardones. Aquest ha estat l'únic governador que no ha facilitat dedes parcials de l'escrutini als partits i a la premsa. L'excusa que donava era que encara li faltaven les actes de dues localitats, sense que en cap moment digués quines eren aquestes localitats. Va ser després de moltes pressions que va dir que es tractava de l'Arnès i una secció de Ponts, però això no sumava els 785 electors que, segons el governador, faltaven per escrutar.

Els senadors de l'Entesa, els socialistes i el PSUC han enviat una carta a Martín Villa denunciant l'actitud poc transparent del governador de Lleida.

Pel que fa al recompte, avença amb lentitud però sense gaire complicacions. Destaquem que una acta del districte de Lleida, Torre de Sanui, fa constar en números 54 vots per al PSUC, i 44 en lletres, mentre que la suma de vots vàlids coincideix amb el fet que siguin 54 i no 44. La Junta Provincial ha considerat com a bona la xifra de 44 i el PSUC ha fet la conseqüent impugnació. Ara és el contenciós-administratiu qui ha de decidir.

A Lleida hi ha un escó a diputat que balla entre el PSUC i el Pacte, vuit dies després de les eleccions. Aquesta lentitud en les dades, l'actitud del governador —que no va permetre l'entrada dels representants del PSUC a Governació la nit de les eleccions—, no ajuden gens a donar una imatge neta del procés electoral. El senyor Mardones, que ja es va els diferents sectors del franquisme més o menys conseguir una candidatura renovat, ha fet mèrits per a forta per a l'Alianza Popu- la dimissió.

intentant de reconciliar destacar pel seu afany d'a-

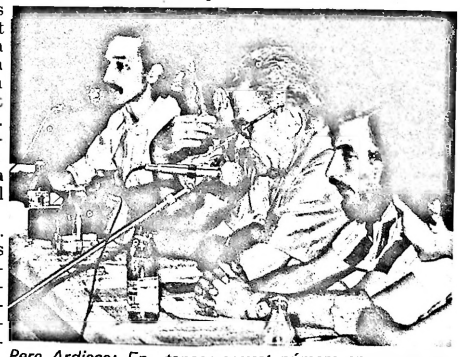

Pere Ardiaca: En tancar aquest número encara no sabem si és diputat o no.

Després de les eleccions

El Baix Llobregat, baluard de l'esquerra

BAIX LLOBREGAT (Carles Teixidor).— L'elevat percentatge de vots —prop del setanta per cent— que ha aconseguit l'esquerra a la comarca del Baix Llobregat és un sòlid punt de referència per entendre l'importantíssim pas cap endavant que han donat les forces populars i democràtiques amb la celebració de les eleccions. A quasi bé tots els pobles i ciutats del Baix el PSUC ha obtingut entre el 35 i el 25 per cent dels vots, mentre la coalició "Socialistes de Catalunya" s'ha situat al voltant del 40. Tenint en compte que el Pacte Democràtic ha assolit el 10 per cent resulta que les forces democràtiques disposen de la confiança de quasi bé el vuitanta per cent de l'electorat de la comarca.

La valoració d'aquests resultats no pot ésser més positiva. La fortíssima campanya electoral del PSUC, que ha arribat, d'una manera o altra, a prop de noranta mil persones, ha fet que el poble treballador de la comarca prengués opcions d'esquerra.

EL PSUC, MOTOR DEL BAIX

L'eix fonamental d'aquest triomf electoral de les forces democràtiques ha estat sens dubte el PSUC. Els seus actes electorals són els que han enregistrat un nivell més alt d'assistència. Els interventors del PSUC a les meses electorals han estat l'ànima sense la qual no s'haguessin pogut celebrar les eleccions, ja que, salvant algunes excepcions, tots ells han jugat el paper d'interventors, presidents i adjunts alhora.

L'anàlisi, mesa per mesa i poble per poble, ens permet treure unes conclusions valoratives que assenyalen el gran futur del PSUC a la comarca. A primer cop d'ull podem dir que el vot PSUC ha estat el vot d'una ampla avantguarda de la classe obrera. A totes les grans fàbriques, que durant aquests anys han portat el pes de la lluita contra el feixisme i per les reivindicacions dels treballadors, el vot PSUC ha estat la tònica general. Tanmateix, als barris, on la lluita contra la corrupció i la manca de planificació municipal ha estat més ferma, ha succeït el mateix. D'altra banda, els sectors més conseqüentment catalans de la comarca, que generalment es troben als barris consolidats i amb personalitat pròpia, també han donat la seva confiança al partit dels comunistes de Catalunya.

Totes aquestes dades ens permeten configurar un panorama de futur molt optimista, ja que al Baix es té la confiança que no estan esgotades totes les possibilitats del PSUC. L'afiliació massiva en les empreses del Baix, l'endemà mateix de les eleccions, al PSUC i a Comissions Obreres, de molts treballadors que fins ara dubtaven, és una prova irrefutable que els resultats assolits a les eleccions han fet prendre confiança a molta gent que, a partir d'ara, s'incorporarà al PSUC.

GOVERNAR LA COMARCA

El secretari polític del PSUC al Baix Llobregat, Francesc Baltasar, valora així els resultats: "Per al PSU de Catalunya, el gran triomf de les forces d'esquerra —que a la comarca arriben gairebé al 80 per cent dels vots— és una bona prova que els treballadors i el poble del Baix Llobregat no solament han votat democràcia, sinó també un canvi que els permetl millorar les seves condicions de vida."

Tot i que, de moment, encara no s'ha pres cap mesura concreta respecte al tema municipal, per a en Cesc Baltasar, "l'esquerra ha de prendre posicions davant la política municipal que, en alguns casos, està presidida per la corrupció i la manca de planificació democràtica. En aquest sentit creiem que les eleccions municipals, en les quals la gent haurà de votar persones i programes concrets, aproparan molt més el nostre partit a la seva capacitat real d'incidència política"

De moment, encara és l'hora de les celebracions, sense oblidar els problemes diaris. A Cornellà, totes les forces democràtiques —prop del 80 per cent dels vots— estan organitzant una gran festa perquè hom pugui celebrar la gran victòria popular.

Francesc Baltasar responsable del PSUC al Baix Llobregat: «Els treballadors han votat democràcia. Han votat per un canvi que els permeti millorar les seves condicions de vida».

Les eleccions, a Girona

El PSUC, consolidat

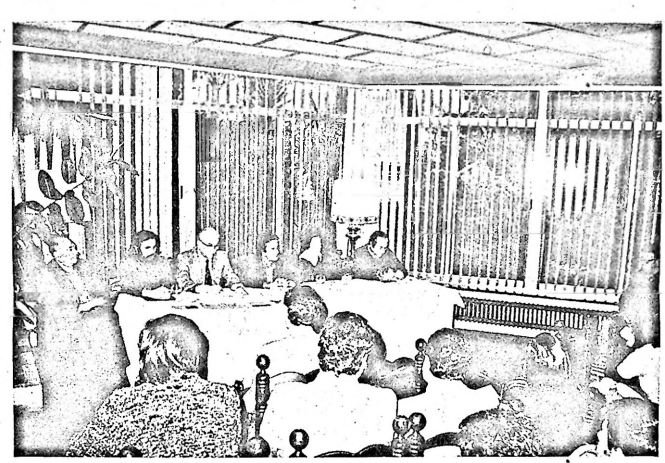

Carles Caussa, Paco Frutos, Matilde Barbero i Pere Pujol, candidats del PSUC, en un acte preelectoral. Cap d'ells ha sortit diputat, però la campanya ha consolidat el Partit a Girona (Foto S. Martí.)

GIRONA (Josep Quintanas).—Podem considerar el resultat de les eleccions generals com a molt positiu a les comarques gironines. Molt positiu perquè els principals objectius polítics han estat assolits: Desfeta dels partits més reaccionaris, com els nostàlgics d'Alianza Popular. Victòria, per tant, de la democràcia i de Catalunya.

Victòria de Catalunya que és representada al Senat pels candidats de l'Entesa dels Catalans. El menys conegut dels tres, el que menys possibilitats tenia segons els entesos, en Pere Portabella, ha tret trenta mil vots més que el quart senador, en Francesc Ferrer, que es presentava per la coalició denominada Catalunya i Democràcia. Ha estat una victòria de la unitat dels catalans i el poble gironí ha dit que no al sectarisme.

Victòria de Catalunya que estava representada en les candidatures al Congrés pels partits catalans i democràtics que han guanyat, de tal manera que els sucursalistes d'Alianza Popular i de la Unión del Centro Democrático no han tret, plegats, més del vint per cent dels vots.

Els resultats del PSUC han estat els següents: 25.082 vots, el 10.2 per cent del total. El percentatge més baix a Catalunya, cap diputat, etc. L'anàlisi podria anar per aquest camí o bé pel triomfalisme, amb les mateixes dades, però triomfalistes. Tots dos serien un error. Si analitzem objectivament les simples i metàl.liques xifres podem treure les següents conclusions:

1r. Els comunistes esperaven treure un diputat amb aquest nombre de vots, fins i tot amb menys; l'ensorrament de la Lliga i de la Unió Democràtica de Catalunya ho ha impedit. 2n. Que en començar la campanya ningú no donava als comunistes més del tres per cent i, per tant, cap possibilitat a la candidatura del PSU. Aquesta situació ha canviat gràcies a un seriós treball polític que la darrera setmana de la campanya electoral feia tenir esperances, però unes esperances que no passaven mai dels 25.000 vots, unes esperances que no arribaven al 12 per cent. 3r. El PSU, arreu de les comarques gironines, ha demostrat que era el partit que tenia més capacitat de convocatòria: Sis mil persones al Pavelló d'Esports de Girona, dues mil a Olot, Figueres, Blanes, etc. 4t. Els 6.500 vots de Girona capital, els 3.100 de Blanes, els 1.100 de Palafrugell i Sant Feliu de Guíxols, vénen a demostrar que on s'ha fet un treball polític s'ha tret un tant per cent molt raonable, un tant per cent que consolida el PSUC a les principals poblacions gironines i, dintre d'aquestes poblacions, en els barris treballadors.

Però hi ha altres elements que no surten a l'escrutini i que són també molt importants. El PSUC, durant la campanya electoral, ha doblat els seus efectius a les comarques gironines; s'ha consolidat a les poblacions de més de cinc mil habitants; a molts pobles on no hi havia organització, ara n'hi ha, pobles des de tres-cents habitants fins a cinc mil. El PSU s'ha reforçat organitzativament, sobretot, gràcies a la Comissió Electoral Provincial, que ha dirigit políticament tota la campanya electoral.

Salvatjada

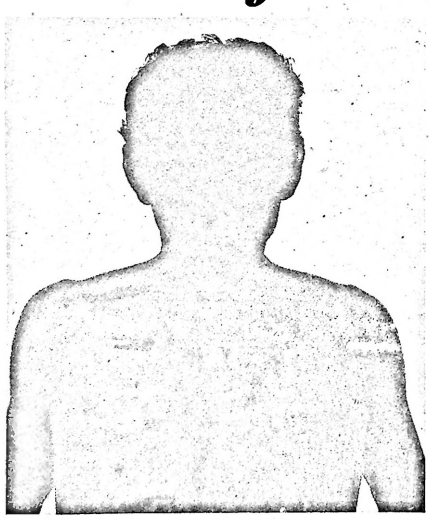

Dos dies abans de les eleccions Rafael Zurita Molina, de 52 anys, veí de Sant Celoni i militant del PSUC rebia l'encàrrec de passar per la caserna de la Guàrdia Civil. A les 3 de la tarda, acabat el torn de treball i havent dinat, Rafael Zurita feia acte de presència a la caserna i en sortia dues hores i mitja més tard amb el cos, la cara i les orelles masegats pels cops de goma. Ingressat a la Policlínica de Granollers, el metge signava: pronòstic greu.

Rafael Zurita fou espectador al carrer de les incidències del míting de l'Alianza Popular a Sant Celoni. L'anomenat "servei d'ordre" d'aquest grup havia agredit físicament alguns disconformes i en Zurita féu algun comentari sobre aquest comportament violent. Vet aquí el motiu de la pallissa.

La resposta del poble de Sant Celoni, amb les forces polítiques democràtiques, davant d'aquesta salvatjada, ha estat de denúncia i d'indignació. Protestes a l'Ajuntament i acció judicial contra els fets són algunes de les iniciatives que s'han pres.

Fets com aquest ja no poden succeir en la nova democràcia que estem construint. Algú va amenaçar que això passaria si hi havia problemes al míting d'Alianza Popular, i es veu que encara tenen poder per executar les amenaces, malgrat que el poble els negués tot poder amb el vot del dia 15. Prou instrumentalització de les forces d'ordre públic per part d'aquells que, lloant-les de paraula, pretenen utilitzar-les contra el poble.

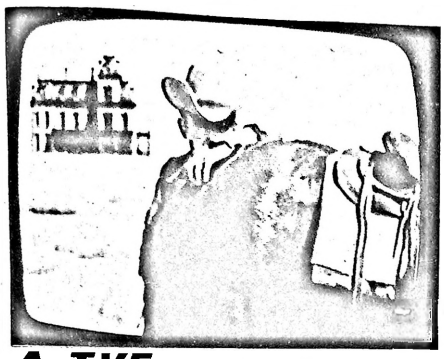

A TVE

Ja s'ha acabat la "neutralitat"

Televisió Espanyola no va esperar l'endemà de les eleccions per recuperar el seu tarannà manipulador, antidemocràtic i feixistoide. El dia 15 mateix, la informació, els comentaris i el conjunt de programes emesos des de Prado del Rey recordaven un estil que unes escasses setmanes de campanya electoral, malgrat totes les limitacions, favoritismes envers els homes que són al poder i petites trampes, ens havien fet oblidar i arraconar en l'espai dels mals somnis.

El día 16 ja hi érem de nou. Triomfalisme, parcialitat, mentida sistemàtica. Ambigüetat en la informació, falsedat en la valoració. Els vots comptats —mal comptats numèricament— sense explicar el sentit del vot de les ciutats, del vot al camp, del vot de les nacionalitats i de les regions, del vot de les àrees perifèriques de les grans ciutats poblades fonamentalment per treballadors i per joves... Tot això per la banda dels Anson no vol dir res. Ja s'ha acabat la famosa «neutralidad» imposada per una llei electoral que prou nosa els devia fer i Prado del Rey ja és novament un feu dels qui creuen que el vot del dia 15 no expressa res o que, si expressa alguna cosa, ja es cuidaran ells que no canviï res.

La major part de la premsa ha assenyalat aquest problema i ha exigit mesures serioses per tal de situar l'immens aparell informatiu de l'Estat, i especialment TVE, al nivell de la nova realitat que els resultats de les eleccions posen de relleu. Liquidar el búnker de TVE i de les agències informatives de l'Estat és una tasca prioritària si de debò volem avançar pel camí de la democràcia.

Sense una política de la informació diferent no és possible consolidar la democràcia. Cal que això estigui ben clar per als partits, per als ciutadans. El document signat per vuit partits polítics va en aquest sentit d'exigir la neutralitat de la informació i la fi de la descarada intervenció autocràtica d'aquells que, amb la seva pràctica, s'estan desemmascarant desde la direcció de la TV com a antidemòcrates i com a professionals desqualificats. Una nit d'eleccions, no ha inspirat a aquests senyors altra cosa que l'insuportable espectacle xaró del senyor Iñigo? No hi ha a TV excel.lents periodistes i bons analistes polítics per anar explicant al país el sentit de les dades que anaven arribant? I els partits polítics, els homes significatius de la vida social i cultural d'Espanya, ja no podran tornar a tenir deu minuts d'antena fins a les properes eleccions?

Pel que fa a casa nostra, cal repetir que ens cal una televisió catalana, dirigida democràticament i que ofereixi els mecanismes indispensables de control a les diferents opcions polítiques que existeixen. En el marc de la nostra recuperació institucional només és pensable una televisió que, a Catalunya, estigui controlada pel poder legislatiu i sigui independent àdhuc del govern i, no cal dir, dels grups de pressió. Però ja des d'ara, una fórmula provisional que funcioni durant el període constituent s'ha de posar en peu a nivell de l'Estat. Una comissió de control com la que proposen els partits signants del document dels vuit fóra un bon punt de partida. Però en el document, i en esmentar les persones i organismes que haurien de compondre l'esmentada comissió, hi ha un important mancament. Són els usuaris. Cal que els clients de la televisió puguin constituir associacions de telespectadors, i crear així un teixit democràtic d'opinió sobre aquest transcendental mitjà d'informació i comunicació social. Cal que els ciutadans puguin dir la seva a l'hora de legislar i estatuir el funcionament futur d'aquest mitjà.

PERE FAGES

MATARÓ 2 de juliol
Des de las 9 del vespre al Parc Municipal

GRAN FESTA DE
jovent

QUILAPAYUN

Quico Pi de la Serra
M.ª del Mar Bonet
Quintín Cabrera
Sècta Sònica
Música Urbana
La Rondalla de la Costa

Per invitacions
als locals del PSUC i JCC

ORGANITZA: JOVENTUT
COMUNISTA DE CATALUNYA

Maurici Serrahima, nou senador reial

El 15, vam vèncer

Maurici Serrahima ha estat nomenat senador reial. Aquest home, de llarga tradició democràtica i catalana, advocat, escriptor, historiador, intel.lectual, lluitador antifranquista té avui 75 anys.

—Vaig començar políticament molt jove. L'any 31, vaig ser fundador d'Unió Democràtica de Catalunya conjuntament amb Carrasco i Formiguera, Ramon Vila Abadal. . . Jo, en aquell partit, hi representava la branca esquerra. En arribar la guerra civil ens vam posar de la banda de la República i de la Generalitat, perquè crèiem que aquest era l'ordre institucional. L'any 38 vaig ser detingut pel SIM, denunciat per uns falangistes. En acabar la guerra, em vaig exiliar vint mesos i quan vaig tornar començà una activitat cultural per recuperar Catalunya. Durant tot el temps de la dictadura he estat sempre al costat dels moviments democràtics i unitaris: la Caputxinada, l'Assemblea de Catalunya. . .

—Per què creu, llavors, que el Rei hagi triat el seu nom?

—No ho sé. Fa uns tres anys, quan el Rei va estar a Catalunya, em va cridar i vaig tenir una petita conversa amb ell. Potser aquest hagi estat el motiu per a la meva inclusió en el Senat.

—¿Li va costar molt decidir-se a acceptar aquest càrrec?

—Quan m'ho van dir, vaig tenir unes converses amb molts amics, socialistes i de tot tipus, i tots em recomanaren que ho agafés.

—Quina posició prendrà vostè davant l'Estatut?

—Al cent per cent. Però amb tacte, negociant i sense fer ximpleries. La situació Macià avui no es dóna. Jo estic molt d'acord amb la proposta que ha fet en Reventós.

—I la qüestió Tarradellas?

—Si convé Tarradellas, Tarradellas. Si no, no. Si és una facilitat, Tarradellas. Si és un inconvenient, no. Seria una beneiteria voler aguantar el legitimisme tarradellista si no fos útil.

—Un altre punt fonamental de les reivindicacions democràtiques és l'amnistia i la legalització de tots els partits. Quina posició hi pren?

—Jo lluitaré per totes les coses per les quals lluitem tots. Ara bé, no hem d'oblidar que jo no sóc un senador per Catalunya o per Barcelona, per tant jo no he d'incorporar-me a ningú. Jo, aparentment, he de ser un senador independent; a l'hora de la veritat, jo defensaré o votaré el que em semblarà bé i jo ja sé el que em sembla bé.

—Monarquia o República?

—Jo no he estat mai ni amb una cosa ni amb l'altra. Aquest és un problema del segle passat. Cadascuna d'aquestes dues formes d'estat té els seus avantatges i inconvenients. Aquest xicot (el Rei) no em sembla gens desaprofitable. Diuen que no és gaire intel.ligent i jo, que he parlat amb ell, puc dir que no es pensa ser més intel.ligent del que és. La qual cosa és una qualitat molt rara en un polític i més en un Rei, Això no vol dir que jo sigui monàrquic, però. Tenint en compte que ara hi és, fóra molt bo que poguéssim continuar sense canviar-lo per un temps. Actualment hi ha moltes coses a solucionar i cal estabilitzar la democràcia.

—Si vostè hagués fet la campanya electoral, amb qui hauria anat?

—Com saps, estic malalt del cor i el metge m'ha impedit participar-hi activament. Ja en el primer moment em vaig proposar no pensar-ho, per poder ser més objectiu. Puc dir que segur que no hagués anat ni amb AP ni amb Suárez. Hagués estat l'Assemblea, el Pacte, l'Entesa. . .

—I com es definiria políticament?

—Crec en un socialisme marxista, almenys en part, però entenent que el socialisme no es pot implantar d'un dia per l'altre. Això podria provocar un daltabaix que no convé ningú. Crec que les coses s'han de fer de mica en mica.

—Vam guanyar el dia 15?

—Sí. Com va dir en Companys, "tornarem a lluitar, tornarem a sofrir, tornarem a vèncer". El dia 15, vam vèncer.

MIQUEL ALZU
Fotos: JORDI PEDRA

el PSUC
us convida

Militants, amics i electors. El PSUC, per agrair-vos el vostre esforç i el vostre vot, us convida a la REVELLA el dia 28 al POBLE ESPANYOL.

A les 20 h. Festa Infantil.

A les 21 h. Revetlla:

— Rudy Ventura
— La Rondalla de la Costa
— Los Viciosos del Ritmo
— Orquestra mestre Bellido con la voss del Trópico i Rocky Muntanyola.

ENTRADA GRATUÏTA

PSUC
Partit Socialista Unificat de Catalunya

Més del 33 per cent dels vots

Sabadell "ciutat pilot"... del PSUC

Sabadell, la "ciutat pilot de l'esport espanyol", ha esdevingut també, gràcies al vot popular, la ciutat pilot de l'eurocomunisme espanyol. Aquesta ha estat la primera gran ciutat de tot l'Estat espanyol en nombre de vots comunistes. No menys que una de cada tres persones ha optat pel PSUC, ha optat per donar el vot als homes que "sense anunci televisiu" han fet possible la democràcia lluitant durament contra el franquisme.

La ciutat de Sabadell és una de les més industrialitzades de Catalunya. Aquí es va fer la revolució industrial i el començament del creixement econòmic. Ciutat amb una burgesia autòctona i amb gran nombre d'immigrants que emplenen la totalitat dels barris perifèrics.

A les darreres eleccions hi havia un cens de 112.000 persones, de les quals més de 31.000 votaren comunista. L'organització del PSUC compta actualment amb uns dos mil cinc-cents militants, xifra que està augmentant en proporcions increïbles. La darrera setmana s'han repartit dos-cents cinquanta carnets.

Hem parlat amb el responsable polític de l'organització local del PSUC, Celestino Sánchez, i amb el responsable del comitè comarcal del Vallès Occidental, Paco Trives.

—L'organització del PSUC a Sabadell ve de molt lluny. Ja l'any 43 hi havia gent. El 50 van aparèixer els primers nuclis forts. El 67 es va fer un gran pas endavant amb les lluites obreres i el 71 l'organització del PSUC ja tenia una autèntica base popular dins la ciutat de Sabadell. La darrera vaga general que vam fer fou una manera de consolidar-nos, ja que la majoria de dirigents era del partit. Moltes organitzacions van duplicar el nombre de militants, molts dels quals van aparèixer com a autèntics dirigents obrers.

—¿Era d'esperar aquest resultat?

—Molta gent deia que no. Jo sí que me l'imaginava. En fred era difícil de dir que tindríem tants vots. La nostra campanya va ser molt extensa. En conjunt, creiem que ha arribat a més de trenta mil persones. A molts barris es va fer el porta per porta tres vegades. Hem realitzat gran nombre d'actes i mítings descentralitzats, als barris petits, que han tingut un gran ressò. La campanya en conjunt es pot valorar com un èxit.

—El resultat electoral, ¿dóna la mida de la vostra implantació a Sabadell?

—No. Creiem que hagués pogut ser més gran. Hem comès l'equivocació de no fer presentacions o mítings a les grans i petites empreses. Si ho haguéssim fet, el resultat fóra millor. A Unidad Hermética es va fer i, avui, de 1.600 treballadors, més de 250 són PSUC.

—Els socialistes també han tret un bon resultat electoral, el 25 per cent. Quines relacions hi teniu?

—En general són molt bones. A la ciutat hi ha una organització forta del PSC, encara que els vots que han tingut, en moltes ocasions, eren d'immigrants que votàven PSOE.

—Quins objectius teniu plantejats, a partir d'ara?

—Ara donem prioritat a crear l'esquelet que permeti potenciar més encara el creixement del partit. A nivell polític, creiem que és fonamental la batalla per l'Estatut de Catalunya, les eleccions municipals i les del Parlament català.

—¿Hi haurà alcalde comunista a Sabadell?

—Nosaltres no ho pensem encara. Primer, hem d'aconseguir l'Estatut. Les municipals han de servir per acabar per sempre amb el franquisme a Sabadell. Han de ser unes municipals en les quals les forces democràtiques guanyin del tot i esperem que els comunistes hi podrem fer un gran paper. Hem d'aconseguir que no hi hagi ni un vot per a l'Alianza Popular. Tots han de ser per a la democràcia.

—Sabadell va fer una gran lluita per expulsar l'alcalde senyor Burrull. Després d'aconseguir-ho en va venir un d'accidental. Quines relacions hi teniu?

—Després de les eleccions es veu quins són els autèntics representants del poble de Sabadell. Com que no podem fer-lo fora fins a les eleccions municipals, ara com ara el que fem és controlar tant com podem la seva gestió i evitar que ens destrueixi Sabadell del tot. Revisem totes les llicències d'obres, etc.

—Quina mena de gent integra el PSUC a Sabadell?

—El partit és, en un gran percentatge, obrer. Fins fa dos mesos, la mitjana d'edat era força baixa, d'uns vint-i-cinc anys. Després de la legalització i de les eleccions està entrant molta gent gran, la qual cosa fa que el promig pugi. També tenim moltes dones en el partit, i cristians.

—¿Com és la situació a la comarca?

—Avui tenim 5.500 militants al Vallès Occidental. El nostre objectiu és arribar als 10.000 en poc temps. La nostra implantació és molt gran. Avui estem buscant ja l'alternativa comunista a la situació de la comarca. Volem oferir solucions a tota la gent que hi viu.

A Sabadell el PSUC té oberts deu locals als diferents barris. L'organització del barri de Can Oriac és molt forta i amb una tradició de lluita molt gran. Els resultats són evidents: quasi el 60 per cent dels vots de Can Oriac han estat comunistes. Hem visitat el local, que cal definir com un dels millors i més grans que té el PSUC, i hem parlat amb tres líders: Francesc Morales, que és president de l'Associació de Veïns i home molt prestigiós al barri, i amb Francesc Benavente i Víctor López, responsable polític i d'organització del PSUC respectivament.

—El resultat és curt. Hauríem pogut treure més. El vot de la por no existeix a Can Oriac. Hem de dir que vam obrir aquest gran local abans de la legalitat. Aquí la gent sempre ha sabut qui era comunista i on érem. Aquí la gent veu el PSUC com el seu representant i el nostre local és un punt de vida política i ciutadana. El nombre de militants que tenim, comptant les seccions del voltant, és de vuit-cents. Crec que no està malament.

—I objectius, quins?

—Mira, és important que tothom que ha votat comunista vagi madurant la seva opció i entri al PSUC. Després, creiem que és fonamental donar una alternativa municipal a la situació del nostre barri. Aquesta és la nostra gran tasca actual.

Mentre parlem, dos senyors grans han vingut a afiliar-se al PSUC. Un d'ells diu: "Aquest carnet el guardaré al costat del d'abans de la guerra." El PSUC té a Sabadell un autèntic arrelament. La gent ha votat PSUC perquè ha vist que els comunistes a les fàbriques, als barris, entre els mestres, els intel.lectuals, durant quaranta anys, han lluitat, donant fins i tot la vida, perquè pogués arribar aquest moment. Enhorabona.

MIQUEL ALZU
Fotos: JC-JS

LES ELECCIONS A SABADELL

Cens		112.875
Vots vàlids		94.871
	Vots	Percentatge
1. PSUC	31.333	33,02%
2. PSC-PSOE	25.896	27,29%
3. PACTE	14.950	15,75%
4. UCD	11.195	11,80%
5. UCDC	4.351	4,58%
6. ALIANZA	3.264	3,44%

El local del PSUC a Can Oriac, el barri més roig de tots.

A dalt, Paco Trives i Celestino Sánchez: a baix, Francisco Benavente i Víctor López.

La seu central del PSUC a la capital del Vallès: un vell edifici de La Rambla

Assassinat inqualificable

La mort d'Ybarra

El Secretariat del Comitè Central del Partit Socialista Unificat de Catalunya condemna amb la màxima energia l'assassinat del senyor Xavier de Ybarra. Aquest fet inqualificable no té cap mena de justificació malgrat que els seus autors pretenguin esgrimir mòbils polítics. En uns moments en què els diferents pobles d'Espanya comencen a posar en funcionament un sistema democràtic, fets d'aquesta naturalesa poden contribuir a deteriorar greument la situació en benefici dels qui, derrotats plenament a les urnes, pretenen impedir la consolidació de la democràcia.

El PSUC rebutja novament la pràctica de la violència i referma la seva disposició a contribuir a la plena reconciliació entre els espanyols.

Barcelona, 23 de juny de 1977.